

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Jitky Zavřelové a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **Relax Valtice s.r.o.**, se sídlem Břeclavská 1100, Valtice, zastoupená JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem Palackého 151/10, Prostějov, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Jihomoravský kraj**, se sídlem náměstí Svobody 98/4, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2025, čj. 1526455/25/3080-00535-711610, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 3. 2026, čj. 30 Af 21/2025-75,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Žalobci **se v r a c í** přeplatek na soudním poplatku za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce JUDr. Ing. Ondřeje Lichnovského, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný vydal dne 22. 4. 2024 exekuční příkaz čj. 1799728/24/3008-00540-703160, na prodej movitých věcí za účelem vymožení žalobcova daňového nedoplatku v celkové výši 5 357 857 Kč. Následným protokolem o soupisu movitých věcí ze dne 19. 2. 2025,

čj. 600847/25/3080-81545-703160 (dále též „soupis“), začlenil mezi postihované věci vozidlo zn. Bentley Continental, RZ 9AC9408 (dále též „vozidlo“). Výzvou ze dne 19. 5. 2025 pak finanční úřad žalobce vyzval, aby mu vozidlo odevzdal.

[2] Žalobce brojil proti zahrnutí vozidla do soupisu movitých věcí námitkou, v níž uvedl, že vozidlo nevlastní, protože z titulu zajišťovacího převodu práva je jeho vlastníkem leasingová společnost (UniCredit Leasing CZ, a. s.). Žalovaný nemohl exekučně postihnout věc, která žalobci nepatří, protože podle § 203 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále též „daňový řád“) lze v rámci daňové exekuce postihnout pouze věci, *které jsou ve vlastnictví dlužníka*.

[3] Tuto námitku zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví. Dovodil, že § 203 odst. 1 daňového řádu nebrání tomu, aby byla do soupisu zahrnuta věc zatížená zajišťovacím převodem práva. Využil přitom subsidiárně zejména § 326 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále též „o. s. ř.“), neboť podpůrné použití tohoto zákona umožňuje § 177 daňového řádu.

II. Rozsudek krajského soudu

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu. Krajský soud v Brně ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Krajský soud souhlasil s tím, že správce daně mohl do soupisu zahrnout i movitou věc, jejíž vlastnické právo bylo převedeno na třetí osobu zajišťovacím převodem práva. Krajský soud tento závěr založil především na judikatuře správních soudů a dále na výkladu vztahu § 203 odst. 1 daňového řádu a subsidiárně použitelné úpravy občanského soudního řádu. Vyšel z toho, že pravidlo o postihu věcí ve vlastnictví dlužníka je obecným východiskem, nikoli bezvýjimečným omezením vylučujícím postih věcí zatížených zajišťovacím převodem práva. Poukázal přitom na to, že občanský soudní řád s takovými věcmi při soupisu, zpeněžení i rozvrhu výtěžku počítá. Krajský soud současně zohlednil povahu zajišťovacího převodu práva podle § 2040 až § 2044 občanského zákoníku. Zdůraznil jeho dočasný a zajišťovací charakter: účelem převodu není primárně trvalá změna vlastníka, ale posílení postavení věřitele pro případ nesplnění dluhu. Proto podle něj není v rozporu se smyslem tohoto institutu, je-li věc zpeněžena v exekuci, pokud se zajištění promítne do přednostního uspokojení věřitele z výtěžku. Izolovaný jazykový výklad § 203 odst. 1 daňového řádu krajský soud nepovažoval za dostačující. S využitím systematického, teleologického, logického a historického výkladu dospěl k závěru, že daňový řád věci zatížené zajišťovacím převodem práva z daňové exekuce nevylučuje. Neshledal ani důvod pro použití zásady *in dubio mitius*.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Z hlediska věcného identifikoval Nejvyšší správní soud následující námitky, které pro přehlednost uspořádal následovně.

[6] Stěžovatel předně namítá, že krajský soud vyšel z nepřiléhavé judikatury a v návaznosti na ni nesprávně vyložil § 203 odst. 1 daňového řádu. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2023, čj. 9 Afs 105/2021-71, podle něj neřešil totožnou procesní

pokračování

situaci, neboť se netýkal řízení o vyloučení věci ze soupisu v daňové exekuci, ale zřízení zástavního práva v souvislosti se zajišťovacím příkazem; navíc z něj nejsou zřejmé všechny relevantní skutkové okolnosti. Krajský soud proto podle stěžovatele nemohl z tohoto rozsudku dovodit, že věc zatíženou zajišťovacím převodem práva lze zahrnout do soupisu v daňové exekuci. Stěžovatel dále tvrdí, že § 203 odst. 1 daňového řádu umožňuje postihnout pouze movité věci ve vlastnictví dlužníka, popřípadě jeho spoluvlastnický podíl. Daňový řád podle něj obsahuje v tomto směru samostatnou a úplnou úpravu, kterou nelze rozšiřovat subsidiárním použitím občanského soudního řádu. Převzetí pravidel umožňujících postih věcí zatížených zajišťovacím převodem práva by podle stěžovatele představovalo nepřipustný extenzivní výklad a soudcovské dotváření práva v rozporu s jazykovým zněním § 203 odst. 1 daňového řádu.

[7] Stěžovatel nesouhlasí ani s použitím jednotlivých výkladových metod. Teleologický výklad považuje za spekulativní, neboť vychází z předpokládané racionality právní úpravy, nikoli z jejího skutečného textu. Systematický a historický výklad podle něj neprokazují úmysl zákonodárce zahrnout do daňové exekuce i věci zatížené zajišťovacím převodem práva, a naopak potvrzují, že taková výjimka v daňovém řádu zakotvena není. V této souvislosti zdůrazňuje zásadu in dubio mitius, podle níž má být při pochybnostech zvolen mírnější výklad; tu však krajský soud odmítl aplikovat.

[8] Z uvedených důvodů proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný podal vyjádření ke kasační stížnosti, v němž shrnul a rozvedl argumentaci obsaženou ve správních rozhodnutích, ve vyjádření k žalobě a v rozsudku krajského soudu. Setrval na závěru, že právní úprava počítá s možností exekučního postižení věcí zajištěných zajišťovacím převodem práva. Kasační námitky důvodnými neshledal. Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Předmětem sporu je otázka, zda správce daně může v daňové exekuci prodejem movitých věcí zahrnout do soupisu movitou věc, jejíž vlastnické právo daňový dlužník převedl na věřitele zajišťovacím převodem práva, trvá-li tento zajišťovací převod v době soupisu.

[13] Podle názoru Nejvyššího správního soudu posoudil krajský soud uvedenou otázku v souladu s právní úpravou a judikaturou.

[14] V tomto ohledu lze předně zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2023, čj. 9 Afs 105/2021-71. Nejvyšší správní soud v něm posuzoval zřízení zástavního

práva k automobilu, u něhož bylo vlastnické právo zajišťovacím převodem převedeno na leasingovou společnost. Ačkoliv nešlo přímo o řízení o vyloučení věci ze soupisu v daňové exekuci, Nejvyšší správní soud se vyjádřil i k tomu, zda je taková věc exekučně postižitelná. Převzal závěr krajského soudu, podle něhož s účelem zajišťovacího převodu vlastnického práva „není v rozporu, je-li dotčená věc postižena zástavním právem a následně třeba i exekučně zpeněžena při současném přiznání práva zajištěnému věřiteli na uspokojení zajištěné pohledávky z výtěžku zpeněžení“, a dodal, že „se s touto argumentací krajského soudu ztotožňuje“. Tento závěr je pro nynější věc použitelný, neboť řeší tutéž podstatnou právní otázku: zda zajišťovací převod práva představuje sám o sobě překážku exekučního postihu věci.

[15] Krajský soud současně nepřehlédl, že citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu neřešil totožnou procesní situaci. Otázka byla posuzována na půdorysu zřízení zástavního práva a zajišťovacího příkazu, nikoli přímo v souvislosti se soupisem movité věci v daňové exekuci. Krajský soud proto správně nepřevzal uvedený závěr mechanicky, ale dále jej podpořil výkladem právní úpravy a povahy zajišťovacího převodu práva. V tomto směru navázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2024, čj. 9 Afs 184/2023-32, v němž soud připomněl, že účelem zajišťovacího převodu práva není primárně změna vlastníka, nýbrž zajištění pohledávky a její snazší uspokojení. Stejně východisko zaujal již Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích v rozsudku ze dne 29. 11. 2017, čj. 52 Af 24/2017-68, podle něhož může být zpeněžení movité věci dotčené zajišťovacím převodem práva v daňové exekuci v souladu s daňovým řádem i občanským soudním řádem. Na tento rozsudek ostatně navázal i Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 9 Afs 105/2021-71. Krajský soud tedy nevycházel z izolované úvahy, ale z judikurní linie, která se podstatou nynější otázky již zabývala.

[16] Přístup zvolený krajským soudem odpovídá i právní úpravě zajišťovacího převodu práva v § 2040 až § 2044 občanského zákoníku. Zajišťovacím převodem práva se dluh zajišťuje tím, že dlužník nebo třetí osoba věřiteli dočasně převede své právo; zákon současně vychází z domněnky, že jde o převod s rozvazovací podmínkou splnění dluhu. Zajišťovací převod práva tedy má skutečné právní účinky, nejde však o běžný převod směřující k trvalé změně vlastníka. Jeho smyslem je posílit postavení věřitele pro případ nesplnění dluhu. Takto povahu zajišťovacího převodu práva dlouhodobě vykládá i judikatura Nejvyššího soudu. Nejvyšší soud vychází z toho, že zajišťovací převod práva je převodem s rozvazovací podmínkou splnění dluhu, který má zajišťovací, popřípadě realizační funkci, a že při nesplnění zajištěného dluhu nastupují účinky § 2044 občanského zákoníku; současně zdůrazňuje, že konstrukce zajišťovacího převodu nesmí vést k hrubé nerovnováze mezi stranami, například k tomu, aby se věřitel stal nepodmíněným vlastníkem předmětu zajištění, zatímco zajištěný dluh by nadále trval bez odpovídajícího vypořádání (rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2021, sp. zn. 29 Cdo 77/2019, ze dne 23. 8. 2022, sp. zn. 33 Cdo 1006/2022 a ze dne 29. 6. 2023, sp. zn. 33 Cdo 3805/2022). Zajišťovací převod práva proto chrání věřitele především tím, že mu zajišťuje uspokojení z hodnoty předmětu zajištění; neznamená však bez dalšího, že by tato věc musela být vždy vyňata z dosahu exekuce vedené proti dlužníkovi.

[17] Z uvedeného plyne, že zajištěný věřitel sice po dobu trvání zajišťovacího převodu vykonává vlastnické právo k předmětu zajištění, avšak toto postavení je třeba posuzovat podle zajišťovací funkce převodu. Ta chrání věřitele přednostním uspokojením z hodnoty

pokračování

věci, nikoli absolutním vynětím věci z dosahu exekuce vedené proti dlužníkovi. Právě rozvrh výtěžku je procesním mechanismem, jímž se tato zajišťovací funkce v exekučním řízení realizuje. Krajský soud proto správně nahlížel na zajišťovací převod práva nikoli jako na překážku soupisu, ale jako na důvod zvláštní ochrany zajištěného věřitele při rozvrhu výtěžku. Tím není zajištěný věřitel zbaven ochrany; tato ochrana se pouze neprosazuje vyloučením věci ze soupisu, nýbrž zachováním jeho přednostního postavení při uspokojení z výtěžku.

[18] Nic nezákonného soud neshledává ani na výkladových metodách, které krajský soud použil. Krajský soud jimi reagoval na žalobní námitku, že § 203 odst. 1 daňového řádu hovoří o daňové exekuci prodejem movitých věcí *ve vlastnictví dlužníka* nebo o prodeji spoluvlastnického podílu na věci movité.

[19] Je pravda, že izolovaný jazykový výklad tohoto ustanovení podporuje stěžovatelovu tezi, že předmětem daňové exekuce prodejem movitých věcí mohou být zásadně jen věci, které jsou ve vlastnictví daňového dlužníka. Jazykový výklad však nemůže být jediným interpretačním nástrojem.

[20] Ústavní soud opakovaně zdůrazňuje, že jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení k aplikované právní normě a je východiskem pro objasnění jejího smyslu a účelu; k tomu slouží i další výkladové metody, zejména výklad logický, systematický a teleologický. Mechanická aplikace práva založená pouze na jazykovém výkladu a abstrahující od smyslu a účelu právní normy je v právním státě neudržitelná (srov. nález ÚS ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97; obdobně rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2014, čj. 4 As 117/2014-39, bod 51). Smysl a účel zákona nelze omezit jeho textem; text zákona je třeba vykládat také prostřednictvím jeho smyslu a účelu (srov. nález ÚS ze dne 6. 1. 2025, sp. zn. I. ÚS 1937/24). Podle Ústavního soudu „*soudy musí při své činnosti postupovat tak, aby interpretační a aplikační problémy řešily s maximální mírou racionality. Jestliže interpretace právní normy za použití jazykové metody výkladu vede k nerozumným výsledkům, je namístě ji korigovat použitím dalších výkladových metod*“ (nález ÚS ze dne 18. 12. 2018, sp. zn. II. ÚS 3040/16, bod 21).

[21] Z toho plyne, že krajský soud nepochybil, pokud § 203 odst. 1 daňového řádu nevyložil pouze jazykovým výkladem. Text tohoto ustanovení sice vyjadřuje obecné pravidlo, že daňová exekuce prodejem movitých věcí směřuje k věcem dlužníka, nelze z něj však bez dalšího dovodit absolutní zákaz postihu věci zatížené zajišťovacím převodem práva. Takový závěr by musel obstát i ve světle navazujících ustanovení daňového řádu a subsidiárně použitelného občanského soudního řádu.

[22] Podle § 177 odst. 1 daňového řádu ve znění účinném v době soupisu, se totiž při daňové exekuci postupuje podle občanského soudního řádu, nestanoví-li daňový řád jinak. Podle § 177 odst. 2 daňového řádu upravuje pravomoci správce daně jako exekučního orgánu výlučně daňový řád.

[23] Občanský soudní řád tedy nemůže založit pravomoc správce daně tam, kde by ji daňový řád vylučoval; může však doplnit procesní režim tam, kde daňový řád určitou otázku předpokládá a nestanoví odlišnou úpravu.

[24] Občanský soudní řád přitom s věcmi zatíženými zajišťovacím převodem práva výslovně pracuje. Podle § 326 odst. 3 o. s. ř. je osoba oprávněná ze zajišťovacího převodu práva povinna vydat věc k soupisu. Podle § 331a odst. 1 o. s. ř. se při výplatě výtěžku z prodané movité věci převedené k zajištění dluhu postupuje také vůči věřiteli, jehož pohledávka byla zajištěna zajišťovacím převodem práva. Podle § 332 odst. 2 o. s. ř. je pro pořadí zajišťovacího převodu práva rozhodující den jeho vzniku.

[25] Z občanského soudního řádu tedy plyne, že zajišťovací převod práva není v civilním výkonu rozhodnutí chápán jako absolutní překážka soupisu a prodeje věci. Tato ustanovení sama o sobě nerozšiřují pravomoc správce daně nad rámec daňového řádu; určují však procesní režim, který lze v daňové exekuci použít tehdy, pokud s ním daňový řád počítá a nestanoví jinak.

[26] Právě to je nynější případ. Daňový řád v rozhodném znění výslovně počítal s pohledávkou zajištěnou zajišťovacím převodem práva váznoucím na předmětu dražby. Podle § 195 odst. 2 písm. i) daňového řádu měla dražební vyhláška obsahovat výzvu k uplatnění pohledávek zajištěných mimo jiné zajišťovacím převodem práva. Podle § 197 odst. 2 daňového řádu mohl věřitel s pohledávkou zajištěnou zajišťovacím převodem práva váznoucím na předmětu dražby tuto pohledávku přihlásit k uspokojení z rozvrhu výtěžku dražby. Podle § 232 odst. 1 daňového řádu ve znění účinném v době soupisu rozhodoval o rozvrhu výtěžku dražby soud mimo jiné tehdy, podal-li přihlášku věřitel, jehož pohledávka byla zajištěna zajišťovacím převodem práva váznoucím na předmětu dražby.

[27] Tato ustanovení by postrádala smysl, pokud by věc zatížená zajišťovacím převodem práva nemohla být v daňové exekuci nikdy sepsána a zpeněžena. Stěžovatelův výklad by vedl k tomu, že daňový řád upravuje přihlášení a rozvrh pohledávky zajištěné zajišťovacím převodem práva váznoucím na předmětu dražby, ačkoli by takový předmět vůbec nemohl být dražen. Nejde proto o nepřipustné přenesení civilněprocesní výjimky do daňového řádu. Daňový řád sám s touto situací počítá a občanský soudní řád pouze doplňuje procesní mechanismus soupisu, zpeněžení a pořadí uspokojení.

[28] S krajským soudem lze souhlasit i v jeho podpůrných úvahách o účelu právní úpravy. Daňová exekuce i soudní výkon rozhodnutí podle občanského soudního řádu sledují srovnatelný cíl, kterým nucené uspokojení vykonatelné pohledávky z postižitelné majetkové hodnoty. Není rozumný důvod, aby věc zatížená zajišťovacím převodem práva byla v civilním výkonu rozhodnutí postižitelná, zatímco v daňové exekuci nikoli, jestliže daňový řád sám upravuje přihlášení a uspokojení pohledávky zajištěné zajišťovacím převodem práva váznoucím na předmětu dražby. Teleologický a logický výklad tedy nerozšiřují pravomoc správce daně nad rámec zákona, ale potvrzují závěr, k němuž vede již výklad systematický. Stejně tak krajský soud nepřeklenoval argumentem *a simili* mezeru v právu proti textu zákona; pouze podpůrně poukázal na vnitřní konzistenci exekučních režimů.

[29] Ani historický výklad nesvědčí ve prospěch stěžovatele. Předchozí právní úprava obsažená v § 73 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, vycházela při daňové exekuci z přiměřeného použití občanského soudního řádu. Nelze proto přijmout argument

pokračování

stěžovatele, že dřívější procesní úprava neumožňovala postih věci převedené k zajištění dluhu, a že z tohoto důvodu nelze dovozovat kontinuitu této možnosti i po přijetí daňového řádu. Občanský soudní řád totiž s takovou situací počítal již před účinností daňového řádu, konkrétně v § 331a o. s. ř. Jak správně uvedl krajský soud, z důvodové zprávy k daňovému řádu nevyplývá záměr zákonodárce od dosavadního stavu ustoupit a zavést zvláštní ochranu věcí zatížených zajišťovacím převodem práva tím, že by byly z daňové exekuce vyloučeny. Takový závěr by byl navíc obtížně slučitelný se skutečností, že daňový řád zároveň výslovně upravil přihlášení a uspokojení pohledávek zajištěných zajišťovacím převodem práva váznoucím na předmětu dražby.

[30] Z výše uvedených důvodů neobstojí námitka nepřipustného extenzivního výkladu, soudcovského dotváření práva ani námitka veřejnoprávní povahy daňové exekuce. Krajský soud nevytvořil novou právní normu proti textu zákona. Odmítl pouze izolovaný jazykový výklad § 203 odst. 1 daňového řádu, který by vedl k vyprázdnění jiných ustanovení téhož zákona. Daňová exekuce samozřejmě vyžaduje zákonný základ; ten je zde dán kombinací výše uvedených ustanovení daňového řádu a výslovné subsidiární vazby na občanský soudní řád.

[31] Výkladem krajského soudu není popřena ani ochrana třetích osob. Osoba, které svědčí právo nepřipouštět daňovou exekuci, může využít návrh podle § 179 daňového řádu. Zajištěný věřitel ze zajišťovacího převodu práva se však zpravidla nenachází v postavení osoby, jejíž právo exekuci bez dalšího nepřipouští; jeho ochrana se realizuje přihlášením zajištěné pohledávky a uspokojením z výtěžku podle zákonného pořadí.

[32] Korigovat lze krajský soud pouze v dílčí formulaci, v níž odkázal na vyškrtnutí věci ze soupisu podle exekučního řádu. V soudním výkonu rozhodnutí podle občanského soudního řádu se ochrana třetí osoby realizuje žalobou podle § 267 o. s. ř.; v daňové exekuci návrhem podle § 179 daňového řádu. Tato nepřesnost však nebyla nosným důvodem rozhodnutí krajského soudu a nemá vliv na zákonnost jeho nosného závěru.

[33] Stěžovatel dále dovozoval porušení zásady *in dubio mitius*. Tato zásada se uplatní v situaci skutečných a zásadních výkladových pochybností, resp. tehdy, stojí-li proti sobě srovnatelně přesvědčivé výkladové alternativy. Vyplyvá z požadavku, aby orgány veřejné moci v pochybnostech postupovaly mírněji, zejména při ukládání a vymáhání veřejnoprávních povinností (srov. nález ÚS ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02; k situacím zásadních výkladových pochybností též nález ÚS ze dne 11. 10. 2022 sp. zn. Pl. ÚS 27/21). Neznamená však, že soud musí přijmout každý jazykově představitelný výklad příznivější pro daňový subjekt; uplatní se pouze tehdy, jsou-li proti sobě stojící výkladové možnosti skutečně rovnocenné či srovnatelně přesvědčivé (např. rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2012, čj. 5 Afs 73/2011-62). Zásada *in dubio mitius* se neuplatní ani tehdy, vzniká-li pluralita výkladů pouze z odlišného právního názoru účastníka řízení a soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2018, čj. 1 Afs 225/2017-37). V nynější věci izolovaný jazykový výklad § 203 odst. 1 daňového řádu sice na první pohled podporuje stěžovatele, avšak po zohlednění judikatury správních soudů, povahy zajišťovacího převodu práva, systematiky daňového řádu a subsidiární vazby na občanský soudní řád nejde o výklad rovnocenný. Krajský soud proto nepochybil, pokud zásadu *in dubio mitius* neaplikoval.

[34] Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že existence zajišťovacího převodu práva nebránila zahrnutí předmětné movité věci do soupisu.

V. Závěr a náklady řízení

[35] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl soud na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[36] Kasační soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[37] Jelikož stěžovatel zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost dvakrát, rozhodl soud v souladu s § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, o vrácení vzniklého přeplatku ve výši 5000 Kč stěžovateli ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku v souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 2. července 2026

Tomáš Foltas
předseda senátu